

νά μάθουν τίποτε παρὰ τῶν ἄλλων· ἀφοῦ ὅμως εἶναι κοινοὶ καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐνίοτε κοινότατοι, παρὰ τίνων ἄλλων θὰ φωτισθῶσι, ἢ παρὰ τῆς κοινῆς γνώμης; Διὰ τοῦτο ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ ὅλων τῶν δικῶν **πρὸ, κατὰ, καὶ μετὰ τὴν δίκην** γίνεται συζήτησις ἐπίμονος καὶ πεισματώδης δι' ὅλου τοῦ τύπου καὶ ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ συλλαλητηρίων, ὡς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Τίτερμπορν. Ὅσοι δὲ τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων γνωρίζουν τὴν γαλλικὴν, τοὺς παραπέμπωμεν εἰς τὸ γνωστότερον εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν *Néar Galliar* τοῦ Πρεβὸ Παραδὸλ νὰ ἴδουν τί πόλεμον κάμνει καὶ ἐκεῖνος ἐναντίον τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦντος μυστικισμοῦ, ὃν εἰσηγάγομεν καὶ ἡμεῖς, δανεισθέντες τόσα ὀλέθρια γαλλικὰ πράγματα καὶ τίποτε δυστυχῶς ἀγγλοαμερικανικόν. Ὁ μυστικισμὸς ἐδῶ θὰ πῇ τοῦτο: **Πρὸ** τῆς δίκης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράψῃς τίποτε, νὰ μὴν ἐπηρεασθῶν οἱ δικασταί· **κατὰ** τὴν δίκην, ἐμποδίζει ὁ πρόεδρος νὰ πῇς τίποτε· **μετὰ** τὴν δίκην σέβου τὸ δεδικασμένον.

Καὶ οὕτω ἡ ἐλληνικὴ δικαιοσύνη κυμαίνεται μεταξὺ τύφλας καὶ αἰσχροκερδεῖας καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εὐρίσκεται.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα εἶχομεν νὰ ποῦμεν εἰς τοὺς φίλους δικηγόρους κυρίους Καζαδζήν καὶ Πονηρόπουλον προκειμένου περὶ τῆς ὑποθέσεως Μοσχολάκη. ὃν, ἅς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἀδικοῦσι, συνιστῶντες μυστικισμὸν καὶ μὴ βγαίνοντες αὐτοὶ μόνοι νὰ διαφωτίσωσι τὸ δημόσιον, διότι ὁ κόσμος τότε θὰ ὑποπτεύεται ὅτι δι' ἄλλων μέσων παρὰ διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ προσπαθοῦσι νὰ τὸν ἀθωώσωσι, ἐνῶ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀθῶος, τεῦθ' ὅπου καὶ εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν, ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι Ἕλλην ἀξιωματικὸς δὲν ἀποφασίζει ἐλαφρῶς νὰ κηλιδῶσῃ τὰς ἐπομιδας του.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐπιμένει, ἐπιμένομεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ τῆς λέγομεν λοιπὸν κατὰ πρόσωπον ὅτι ἐὰν ὁ ἀνακριτὴς κ. Ἀμπελᾶς ἀπέλυσε τὸν Χαδζάκη, τὸν ἀπέλυσε διὰ λόγον ἀναρμοδιότητος τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, ἃ τε τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὄντος ἁλλοδαποῦ, καὶ ὅχι διότι τὸν εὔρε ἀθῶον τῆς λάμψεως τῶν ἀδαμάντων. Πῶς γίνεται λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἀνακριτικώτερα αὐτοῦ τοῦ ἀνακριτοῦ ὅστις λέγει: βλέπω μὲν τὸν Χαδζάκη ὑποπτον ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐμὲ ἀρμόδιον πρὸς καταδίωξιν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τεσσάρων ἁλλοδαπῶν, αὐτὸ μόνον δὲν ἐννοοῦμεν. Καὶ ἀκόμη δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ «Νέα Ἐφημερίς» δὲν κατάλαβε, ἢ δὲν θέλει νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ κ. Χαδζάκης τῆς μὲ τὴν προσωρινήν του ἀπόλυσιν δὲν φεύγει ἐξ Ἀθηνῶν τόσῳ λευκὸς ὅσῳ θὰ ἐφαίνετο τοιοῦτος ὅτε ἦλθεν. Καὶ ἀποροῦμεν πῶς τὰ *Κοινωνικὰ διάφορα* τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» δὲν τὸν ἐμυρίσθησαν διὰ νὰ ἀναγράψουν τὴν ἀφίξιν τοιοῦτου ἐπισήμου ξένου, εἴμῃ μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὸν στρατῶνα τῆς Μοιραρχίας. Ἡμεῖς δὲ ἀκριβῶς μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀμπελᾶ διαφωνοῦμεν—καὶ τῷ εἶπομεν τὴν ιδέαν μας πρὸ τῆς προσωρινῆς ἀπαλύσεως τοῦ κ. Χαδζάκη—ὅτι τὸ ἀναρμόδιον δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, ἐνόςφω δὲν διευκρινίζεται τὸ πῶθεν ἐκλάπησαν οἱ ἀδάμαντες. Ἐπειτα τὰ προηγούμενα τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης εἶναι ἄλλα: προκειμένου περὶ προφυλακίσεως μάλιστα ἢ ἁλλοδαπότις δὲν λαμβάνεται ὑπὸψιν.

Ο ΕΝΟΡΚΟΙ ΝΑΥΠΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ναύπλιον, 15 Μαΐου.

Προχθὲς ἔλαβε χώραν ἐν τῇ πόλει μας σκανδαλωδεστά-

βαρόνος Δεσιμαίζ καὶ οἱ συνένοχοί του φοβούμενοι μήπως ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς ἐρεῦνας αὐτῆς περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Καρόλου Σεβρὺ θελήσῃ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ, ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον ἐκ προφυλάξεως νὰ μεταφέρωσι τὴν μαρκησίαν εἰς ἑλλην φυλακὴν.

Ἐκτοτε πολλὰ παρήλθον ἔτη, ἡ δυστυχὴς μαρκησία φυλακισμένη, καμμίαν μὴ ἀπολαμβάνουσα περιποίησιν, στερουμένη ἀέρος, ἡδυνήθη νὰ ζήσῃ μέχρι σήμερον; Ἐὰν δὲν ἀπέθανε, ποῦ εἶνε;

Τὰ δύο ταῦτα σημεῖα εἶνε σκοτεινὰ εἰς τὸ πνεῦμά μου. Εὐρίσκωμι ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου. Ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ μάθω.

Τὸ παιδίον, ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας Σαμαράνδ, εἶχε μείνει εἰς τὸν πύργον ὑπὸ τὴν φρουρήσιν τοῦ Γραπιέ. Εἶχον εὔρει βεβαίως τὸ μέσον τοῦ νὰ τὸ κρύψωσι καλῶς, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἐζήτηι νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ πύργου.

Ὁ δυστυχὴς μικρὸς ἐζήσεν ἕνεκα τοῦ εὐρώστου ὀργανισμοῦ του. Ἀλλὰ πῶς ἀνετράφη; Σχεδὸν εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν του ἐχωρίσθη τῆς μητρός του. Ἐσχεν ὡς τροφὸν μίαν αἰγα ἥτις τοῦ ἐδείκνυνεν ὅλην τὴν στοργὴν τῆς, διότι ὁ φρουρὸς του, ἀληθὲς ἄγριον θηρίον, τῷ ἐνέπνεε πολὺν τρόμον, δὲν ὡμίλει ποτὲ τὸ παιδίον, ὑπέκων εἰς τὰς δοθείσας αὐτῷ διαταγὰς, καὶ τοῦ ἔρριπτε τὴν τροφήν του ὡς νὰ ἦτο σκυλί. Ὅτε ὁ παῖς ἠδύνησε καὶ ἡδύνατο νὰ ἀκολου-

θῇ τὴν αἰγα, ἥτις ἤρχετο ἔς τὸ περιβόλι ἐλευθέρως, δὲν τὴν ἐγκατέλειπε πλεόν. Ἐκοιμᾶτο τὴν νύκτα πλησίον τῆς κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον ἐπὶ κλίνης ἐκ βρύων ἢ χόρτου. Ἡ κατσίκα τοῦδινε καὶ τὸ γάλα τῆς καὶ ὅτε ἡ τροφή αὐτῇ δὲν ἔφθανεν, οὗτος κατέπαυε τὴν πείνάν του μὲ τοὺς καρπούς τοὺς ὁποίους εὐρίσκεν ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἑβδομάδες, μῆνες παρήρχοντο οὕτω, χωρὶς ὁ φρουρὸς νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Φυσικῶς καὶ βαθμυδὸν ὁ παῖς καθίστατο ἄγριος.

Τοιοιουτρόπως δὲ ἠυξήθη. Χάρης εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἀπῆλύαεν, ἐπειδὴ ἡδύνατο νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ ἐνστικτὰ του, αἱ φυσικαὶ του δυνάμεις ἀνεπτύχθησαν θαυμασῶς.

Ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ὁκτὼ ἢ ἐννέα ἐτῶν, ὁπότε ἐπειδὴ ἦτο δύσκολον νὰ φυλαχθῇ καὶ ἐπικίνδυνον νὰ ἀφῇθῃ ἐλευθερον ἔς τὸ περιβόλι, καθότι ἡδύνατο νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ τεῖχη καὶ νὰ φύγῃ, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ.

Τὸ ἄγνωστον πρόσωπον ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ. Ὁ παῖς συνελήφθη, ἐδέθη, ἐριμώθη, ἐρρίφθη ἐντὸς ἀμάξης, ἥτις διήνυσε μέρος τῆς νυκτὸς καὶ ἀφοῦ ἐφθασεν ἐντὸς δάσου, ἔστη, τὸ δὲ δυστυχὲς παιδίον παρεδόθη, ἐπωλήθη ἀντὶ χιλίων φράγκων εἰς θαυματοποιούς.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ.

— Μάλιστα, κυρίε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἰδοὺ ὅτι ἔγινεν. Οἱ θαυματοποιοὶ ἔσπευσαν νὰ ἀναχωρήσουν ἐκ τῆς χώρας—ὁ ὅρος οὗτος εἶχεν ἐπιβληθῇ—διὰ νὰ πᾶνε νὰ